

[Grethe Fenger Møller]

Men dermed lever dette lovforslag jo også smukt op til arbejdsmiljøloven som sådan. Det er nu for os lidt svært at glæde sig over.

Jeg har ikke megen tillid til, at arbejdsministeren kan udforme alle disse regler på en effektiv og rimelig måde. Jeg føler det nærmest, som om arbejdsministeren vil gøre folketinget magtesløst og lave sine regler efter sit eget hoved. Og det synes jeg egentlig ikke er tilfredsstillende.

Vi må nok alle sammen erkende, at folketinget let kan komme i klemme, hvis der lovgives alt for detaljeret om arbejdsmarkedsforhold. Hvis nogen tror, at det, vi ønsker os, er at gå ind på hver eneste arbejdsplads og begynde at fastsætte regler og normer, ja, så må de tro om igen. Det kan folketinget ikke, og det skal folketinget heller ikke gøre. Arbejdspladserne skal have lov til at fungere inden for en rammelovgivning, der ikke må være for snæver.

Men arbejdsministeren kan heller ikke med sine cirkulærer, der bygger på bemyndigelseslove, lave detailregler for danske arbejdspladser. Somme tider har man det indtryk, at arbejdsministeren tror, han kan.

Virksomhedernes ansatte kan med rimelighed forvente, at de er beskyttet mod sundhedsskader fra stoffer og materialer. Det er det, lovforslaget tilsigter. Den enkelte kan ikke gå og undersøge de forskellige stoffer. Hun må regne med, at når virksomheden tager dette eller hint nye materiale i brug, så er det undersøgt, og så er det godkendt, og så er det i orden. Den side af sagen kan vi næppe blive meget uenige om.

Men der er noget andet, jeg er bange for ved det lovforslag, som arbejdsministeren her har fremsat, nemlig at arbejdsmiljøloven nu er vokset op og uhjælpe ligt kommer til at støde sammen med miljølovgivningen. Under gennemlæsning af lovforslaget kunne jeg ikke undgå at få den tanke, at det, der i sin tid begyndte med arbejdsmiljøloven, nu har udviklet sig til en mastodont, der er stødt bragende sammen med miljøloven.

Heraf kunne så følge en latent konflikt mellem to ministerier og to departementer om, hvilke områder der hørte hvorhen. Jeg siger ikke, at dette er sket, eller at det vil ske. Jeg kan bare se, at der ligger en fare for interne opslidende kampe, som hverken vil gavne miljøet, det almindelige arbejdsmiljø

eller arbejdsmiljøet i de pågældende to ministerier.

Denne mistanke bekræftes, når man ser, hvilke administrative organer arbejdsministeren har planer om at opbygge. Der skal registreres, der skal vurderes, og der skal kontrolleres. Der skal ifølge lovforslaget i begyndelsen kunne bruges 3 mill. kr. Men dette tal femdobles hurtigt. På 3-4 år er udgifterne oppe på 14 mill. kr., altså i 1978-kroner.

En gennemførelse af lovforslaget vil også betyde oprettelse af henvend 100 nye stillinger. Arbejdsministeren vil altså opbygge tre stærke organer til at tage sig af disse områder, beskyttelse mod mere eller mindre farlige stoffer og materialer. Hertil kommer så et koordineringsudvalg mellem de to ministerier. Ja, det kan nok synes at være en bydende nødvendighed i hvert fald med koordineringen.

I arbejdsmarkedsudvalget må vi have en meget nøje undersøgelse af, om det dog virkelig er rationelt og effektivt med de organer, som arbejdsministeren ønsker at nedsætte. På trods af det foreslåede koordineringsudvalg kunne man få den tanke, at noget af det, der er ordnet og skal ordnes bedre, kunne ordnes i miljøministeriets regie. Det kan vel ikke være meningen, at to ministerier i iver efter at gøre alting så sundt og godt som muligt falder over hinandens ben eller i hvert fald er ved at træde hinanden på tærne. Det kan ikke være tilfredsstillende for nogen.

Jeg tror, at vi med den udvælgelse, der ligger i arbejdsministerens forslag, får øjnene op for, at det kan være vanskeligt i fremtiden at holde arbejdsmiljølov og miljølov adskilt fra hinanden, når de bliver så omfattende, som arbejdsministeren nu gerne vil gøre sin lovgivning. Derfor må det være vores opgave at finde frem til en form, der giver størst mulig effekt med den mindst mulige administration.

Jeg tror ikke, at det forslag, arbejdsministeren har fremsat, når det mål. Derfor kommer vi nok til i arbejdsmarkedsudvalget ikke alene at se på arbejdsmiljølovgivningen, men også på miljølovgivning. Det kunne jo være, en sådan grundig bearbejdning kunne befri arbejdsministeren for nogle af de byrder, som de mange bemyndigelser, han igennem tiden har fået, har pålagt ham. Det kunne samtidig passere folketinget. Sager af denne art har retteligt hjemme hos den lovgivende